

HOOFDSTUK 1

BAF!

Naar mijn kamer gestuurd. ALWEER.

Het zou vandaag een leuke dag worden, maar het werd een rottag. Dus nu zit ik boven totdat mijn broertje rustig is geworden. Zoals altijd is Siem overstuur geraakt en zoals altijd moet ik naar m'n kamer. Dit is 100 procent ONEERLIJK.

Op sommige dagen zit ik zo lang boven dat papa en mama helemaal vergeten lijken te zijn dat ik besta.

Ik wou dat het voor één keer een normale dag was, met een normaal gezin en een normaal broertje.

Arthur ramde de punt van zijn potlood een paar keer op het papier en keek toen hoe laat het was. Nog tien minuten te gaan...

Ik wil dat Siem NU METEEN rustig wordt, anders kan ik de voetbalwedstrijd van City niet op tv kijken, en als ik ook maar één seconde van de halve finale mis, dan hoef ik mijn familie NOOIT meer te zien.

Arthur onderstreepte het woord 'nooit' drie keer en sloeg toen zijn dagboek dicht. Dat had hij deze week gekregen van de mevrouw die altijd bij hen op bezoek kwam om te helpen met Siem-dingen. Ze had gezegd dat Arthur er alles in kon opschrijven wat hij wilde, en ze had beloofd dat niemand het ooit zou lezen. Arthur hoopte dat het waar was. Hij wilde niet dat iemand wist wat hij in zijn hoofd allemaal zei.

Arthur zag de seconden voorbij tikken. Nog vijf minuten, en dan begon de halve finale...

Nog vier minuten...

Nog drie minuten...

Arthur stelde zich voor dat zijn lievelingsteam het veld op kwam. Nog twee minuten tot het fluitje zou klinken en de wedstrijd zou beginnen.

‘Arthur,’ riep mama onder aan de trap. ‘Je mag naar beneden komen. Het voetbal begint bijna.’

‘Gaat Siem ook kijken?’

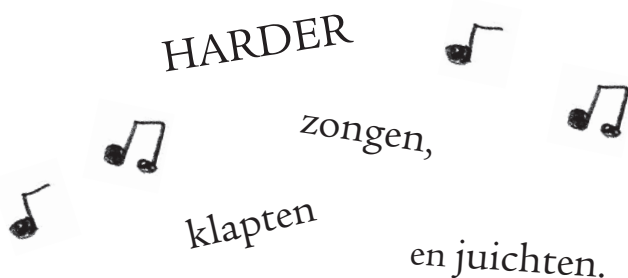
‘Natuurlijk gaat Siem ook kijken.’

Arthur kreunde. Hij legde zijn dagboek op de geheime verstopplek en rende de trap af. De laatste vijf treden nam hij in één keer met een grote sprong. Siem zat al zo dicht voor de tv dat zijn neus het scherm bijna raakte. En hij humde. Als Siem opgewonden raakte, vond hij het fijn om te hummen. Soms betekende dat iets goeds, maar meestal niet.

‘Hé, Siem!’ Arthur zette zijn stoel opzij om naar de tv te kunnen kijken. ‘Wil je een stukje opschuiven? Ik zie niks.’

Siem zei niks en begon harder te hummen. Arthur keek of mama nog steeds in de keuken stond, en zette toen het geluid harder. Langzaam vulde de huiskamer zich met het lawaai van de voetbalfans die steeds

HARDER
zongen,
klapten
en juichten.

The text is surrounded by decorative elements: a single eighth note on the left, a pair of eighth notes below it, another single eighth note to the right of 'HARDER', and a pair of eighth notes to the right of 'zongen,'. There are also several faint paw prints scattered around the text.

De sfeer in het stadion was fantastisch.

‘U hebt nog zes dagen om mee te doen aan onze Grappigste Voetbalfoto-wedstrijd,’ werd er op tv gezegd. ‘De gelukkige winnaar krijgt drie toegangskaarten voor de bekerfinale.’

Arthur zuchtte. Hij had er alles voor over om die kaarten te winnen. Zijn droom was om City ooit te zien spelen in de bekerfinale, maar dat zouden zijn ouders nooit goedvinden. Omdat het niet eerlijk was tegenover Siem. Natuurlijk zou Arthur het liefste met zijn broertje naar

het voetbal gaan – dat zou het allerleukste ter wereld zijn – maar met Siem zou dat nooit lukken. Want Siem was wel gek op voetbal, maar onbekende plekken, mensenmassa's en lawaai vond hij vreselijk. Arthur had hier echt genoeg van!

Hij zette de tv nog een beetje harder. Er klonk

DAVEREND
gejuich en donderend applaus

toen de spelers het veld op kwamen rennen. Siem drukte zijn handen tegen zijn oren, wiegde van voor naar achter en jammerde luid om het geluid niet te horen. Binnen een paar tellen stond mama in de huiskamer en pakte de afstandsbediening af.

‘Waar ben je mee bezig, Arthur?’ fluisterde ze, terwijl ze de afstandsbediening op de tv richtte totdat er niets meer te horen viel. ‘Je wilt je broertje toch niet nog eens overstuur maken?’

‘Maar ik wil geen voetbal kijken zonder geluid. We moeten áltijd tv kijken met het geluid uit, en daar is niks aan.’

‘Dat valt best mee. Het is bijna net zo leuk als met het geluid aan. Je kunt toch gewoon zien wat er gebeurt?’

‘Kón ik maar zien wat er gebeurt,’ klaagde Arthur. ‘Siem zit precies voor het scherm. En ik wil ook hóren wat er gebeurt en niet de hele tijd naar het gehum van Siem luisteren. Ik wil naar het commentaar luisteren.’

Mama ging op haar hurken voor Arthur zitten en pakte zijn handen vast. ‘Toe nou, Arthur. Probeer te begrijpen hoe Siem dit vindt.’

‘Ik moet áltijd maar begrijpen hoe Siem het vindt. Hoe denk je dat ík het vind?’ Arthur probeerde de afstandsbediening van z’n moeder af te pakken.

‘Hou op!’ riep ze. ‘Zo is het genoeg.’

Siem begon te huilen. Mama keek naar het plafond en zuchtte.

‘Oké, dan is het klaar. Niemand kijkt voetbal vanmiddag.’

Mama zette de tv uit en liep weg, de tuin in.

Arthur kon het niet geloven. ‘Dit is allemaal jouw schuld,’ snauwde hij tegen Siem. ‘Zeg maar tegen papa en mama dat ik het zat ben, dat ik wegga en dat ik niet meer terugkom.’

Siem deed zijn handen weer op zijn oren en begon nog harder te brullen.

Arthur sprintte naar zijn kamer, haalde zijn survivalblikje onder zijn bed vandaan en proppte zijn geluyskristal in zijn zak. Toen stoof hij de trap af en rukte de voordeur open. Hij stampte langs de ijsbeer die op het tuinpad stond en rende zo snel hij kon de straat uit.

Hij wilde zo ver mogelijk uit de buurt zijn van z'n huis, z'n broer en z'n stomme ouders. Hij liet zich door niemand tegenhouden, ook niet door een ijsbeer.

WACHT

EENS

EVEN!

HO HO!

STOOOOP!

Arthur remde zo hard af dat hij met zijn gympen zwarte strepen maakte op de stoep. Een ijsbeer? Voor hun deur? Zag hij dingen die er niet waren? Arthur stampte op zijn eigen voet om zeker te weten dat hij niet droomde. AU!

Daar stond een ijsbeer! Hij wist het zeker! Precies voor hun deur! WAUW! Te gek!

Nu had Arthur een probleem. Hij wilde van huis weglopen, maar tegelijkertijd wilde hij meer weten over die beer. Was hij gevaarlijk? Kwam hij zijn familieleden aanvallen? Kon dat hem iets schelen? Hier dacht Arthur heel even over na, en hij besloot dat het hem wel kon schelen. Hoe irritant ze ook konden zijn, hij wilde echt niet dat ze werden verslonden door een ijsbeer. Misschien kon hij later weglopen. Nu leek het hem belangrijker om terug naar huis te gaan. Hij draaide zich om en...

‘Waaaaaaahhhhhh!’

‘Grrrrrrrr!’

De ijsbeer stond zo dichtbij dat Arthur zijn ijskoude adem op zijn gezicht voelde. Zo dichtbij dat hij zijn glanzende neus, gitzwarte ogen en enorme klauwen kon zien. De beer deed een stap naar hem toe.

‘Waaaaaaahhhhhh!’

Arthur gilde opnieuw en zwaaide met zijn armen door de lucht.

De beer ging op zijn achterpoten staan en zwaaide met zijn reusachtige harige voorpoten terug naar Arthur.

Dit was vreselijk. Heel vreselijk. Dubbel, driedubbel, vierdubbel zo vreselijk als alles wat hem ooit was overkomen.

Arthur perste zijn lippen op elkaar zodat er niet nog een gil naar buiten glipte. Hij ging na of er iets bruikbaar in zijn survivalblikje zat. Zijn vishaakje en vislijn? Zijn oordoppen? Zijn spulletjes om vuur te maken? Hij wist vrij zeker dat hij een ijsbeer zou kunnen weggagen met vuur, maar hoe kon hij een vuurtje stoken als hij

geen takjes had, of gras, of wat dan ook? Arthur stond als bevroren.

De beer stond ook als bevroren. In Arthurs stokstijve lijf bonkte zijn hart en in zijn stokstijve hoofd buitelden de gedachten over elkaar heen. Hij kon maar het beste vriendelijk doen, dacht Arthur, en hij glimlachte naar de ijsbeer. De beer knikte terug en liet zijn lange, scherpe tanden zien.

Arthur was doodsbang. Hij probeerde een plan te bedenken, maar daar was hij niet zo goed in. En hij had ook nog nooit een plan hoeven bedenken waarin een ijsbeer voorkwam. Hij moest zorgen dat de beer even niet oplette, om dan langs hem te schieten en naar huis te rennen. Het plan stelde niet veel voor, maar iets beters had hij niet. Het probleem was alleen dat hij niet precies wist hoe hij zorgde dat een beer even niet oplette.

Arthur keek naar de grond,

en de beer keek naar de grond.

Hij keek naar de lucht en de beer keek naar de lucht.

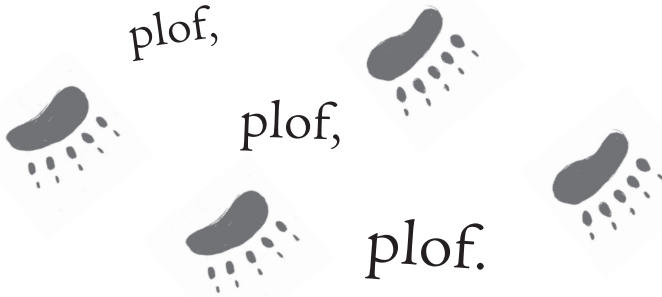
Hmm, dacht Arthur. Hij deed zijn handen voor zijn ogen en spreidde zijn vingers een klein beetje om erdoorheen te kijken. Hij zag dat de ijsbeer zijn poten ook voor zijn ogen hield, en Arthur wist vrij zeker dat je niet door een klauw heen kon kijken.

Dit was zijn kans.

Arthur zou weglopen nu de beer niet keek.

Op zijn tenen sloop hij langs de ijsbeer, en toen sprintte hij op topsnelheid weg. Hij stopte niet om over zijn schouder te kijken. Hij durfde niet te luisteren of hij het geluid van kolossale klauwen achter zich hoorde:

Hij rende helemaal naar huis, zo snel als zijn benen maar konden. Hij liet zichzelf binnen, smet de deur dicht en schoof de grendel erop. Zwaar hijgend leunde hij tegen de deur.

‘Arthur, ben jij dat?’ vroeg papa, die zijn hoofd om het hoekje van de huiskamerdeur stak. ‘Waar was je?’